

“У велоспорті голова працює не менше, ніж ноги”

У лютому на базі велотреку СКА у Львові відбувся зимовий чемпіонат України серед юнаків. Окрім боротьби за національну першість, ці змагання розглядалися як відбіркові до чемпіонату Європи, який відбудеться на початку літа у Бельгії. За першість у чемпіонаті та місце у складі національної молодіжної збірної на львівському треку змагалось понад 200 провідних спортсменів з усіх кутків країни. Серед велосипедистів, які виступали на турнірі в якості господарів змагань, були і вихованці Спеціалізованої дитячо-юнацької школи олімпійського резерву “Локомотив” Львівської залізниці. Виступ наших спортсменів залишив по собі хороші враження, а головне – успішний результат. Докладніше про все ми попросили розповісти гостей редакції – директора СДЮШОР “Локомотив” Володимира Петришина та срібного призера чемпіонату України Костянтина Крадецького.

Крадецький цілком заслужено потрапив до числа найближчого резерву національної збірної України. Із ним продовжуємо нашу розмову.

– Костю, нині, коли маєш в активі певні спортивні здобутки, можеш пригадати як усе починалося?

– А починалося, мабуть, як і у кожного хлопчика – із першого триколісного велосипеда, який мені подарував дідусь Олександр Олександрович, до речі, колишній залізничник, коли мені було три роки.

– Але ж у дитинстві хлопці, зазвичай, віддають перевагу ігровим видам спорту – футболу, баскетболу, хокею та іншим. Що спонукало тебе обрати велосипед, власне, не як звичайну дитячу забавку, а як серйозний вид спорту?

– Моєю вибору певним чином посприяла моя хресна мати. Вона займалася лижним спортом, проте довідалася, що працює секція велоспорту і запропонувала мені спробувати. Я погодився. От уже сім років минуло з того часу, як ми у 2000-му вперше прийшли у спортивну велошколу. Тоді довідалися, що на Левандівці функціонує велобаза і в той же день зайшли, поспілкувалися з моїм теперішнім тренером Василем Григоровичем Шаповалом...

– Які враження залишилися від перших тренувань?

– Скажу відверто – було дуже важко. Я навіть почав сумніватися у своєму виборі. Але завдяки мамі, яка підтримала мене у важку хвилину, наполягла на тому, щоб я продовжував тренування, цей період швидко минув. Тепер же без велоспорту і не уявляю свого життя.

– Позаду понад шість років наполегливих

тренувань, різних змагань. Чи ведеш лік тих кілометрів, які довелося “намотати” за цей період?

– В принципі, підрахувати їх нескладно. За рік у середньому виходить по 16 тисяч кілометрів. Тож у сумі за цей час наїздив приблизно сто тисяч.

– На перший погляд може здатися, що у велоспорті все вирішують натреновані ноги спортсмена, які приводять в рух нескладний механізм велосипеда. Чи так це насправді?

– Певною мірою це так, проте дуже важливу, навіть визначальну роль відіграє техніка володіння велосипедом. І мова йде якраз не про ноги, а про голову. Під час змагань на дистанції треба відчувати моменти, коли необхідно йти на прискорення чи навпаки – збавити темп. Ця якість у спортсмена виробляється з роками наполегливих тренувань.

– Костю, що тобі особисто більше до вподоби – шосейні перегони чи гонка на треку і чому?

– Перегони на треку мені подобаються більше. Мабуть тому, що вимагають більше техніки, аніж фізики, що притаманна шосейним гонкам. На мою думку, змагання на треку цікавіші.

– Срібну медаль на чемпіонаті України ти здобув у командній гонці. Чи це означає, що в цій категорії почувасяш комфортніше, ніж в індивідуальній?

– Ні, саме в індивідуальній гонці, на мою думку, змагатися легше, адже в ній відсутній тягар колективної відповідальності, коли від кожного з партнерів по команді, часом різних за досвідом та фізичними можливостями, залежить загальний результат.

– Яку частку у срібній медалі на чемпіонаті України зайняв той факт, що на цих змаганнях ти виступав на новому велосипеді?

– Думаю, досить вагому. Новий велосипед на 3 кілограми легший за попередній, а це дуже серйозна перевага. На ньому значно легше тренуватися і, відповідно, можна досягати кращого результату.

– Велоспорт – це не лише, власне, велосипед, а й багато іншого спортивного спорядження: від спеціального взуття до спортивного костюма, шолома, рукавиць, окулярів тощо. Усі ці речі не дешеві, як даєш собі із цим раду?

– Ще минулого року із усім цим були проблеми. Нині, завдяки родинним зусиллям, ситуація значно покращилася. Зокрема, дідусь дав мені гроші на спортивну екіпіровку, а це немаленька сума.

– Допомагаючи, дідусь, мабуть, ставить перед тобою конкретні спортивні завдання?

– Звичайно. Каже, що тепер я просто зобов'язаний привозити з усіх змагань нагороди (сміється). Зрозуміло, що це не умова, а прохання, так би мовити, додатковий стимул працювати наполегливіше. Та чи може бути інакше, коли за тебе щиро уболівають найрідніші, найвідданіші шанувальники.

Розмову вів Андрій ВЕЗДЕНКО

На фото: (вгорі) вихованець СДЮШОР “Локомотив” Костянтин Крадецький і директор велошколи Володимир Петришин; (внизу) майстр-клас Кості Крадецького для юних глядачів

“ЛОКОМОТИВ” – НАЙКРАЩИЙ

Нещодавно в Івано-Франківську відбувся конкурс з підведення підсумків спортивного 2006-го року. Захід був організований Управлінням у справах молоді і спорту Івано-Франківської облдержадміністрації. Участь у гала-конкурсі взяли представники спортивних осередків, тренери, спортсмени, які впродовж минулого року відзначилися у царині спорту вищих досягнень. За словами начальника Коломийського ФСК “Локомотив” Любові Федорович, в індивідуальних номінаціях були відзначені: досвідчений пауерліфтер, майстер спорту міжнародного класу Сергій Ватюк і важкоатлетка, майстер спорту Олександра Петрів. Обидва спортсмени – вихованці ФСК “Локомотив” – увійшли до десятки найкращих за підсумками виступів у 2006 році. Серед наставників заслужену нагороду здобув заслужений тренер України Микола Чабан. У клубному суперництві перемогою за заліковими балами вперше здобув Коломийський ФСК “Локомотив”, який цього разу випередив традиційно сильних конкурентів з Прикарпатського університету імені Василя Стефаника та Івано-Франківського коледжу фізичної культури.

Боксерський ДУЕТ

Нещодавно Ковель приймав у себе чемпіонат України з боксу серед жінок. Понад 80 представниць “слабкої” статі з усіх областей України та Криму зголосилися до участі в цьому турнірі. У боротьбу за нагороди найвищого карбу на чемпіонаті вступили спортсменки Коломийського ФСК “Локомотив” – сестри Яна та Анна Зав’ялови, які тренуються під керівництвом заслуженого тренера України Івана Данилишина. Дівчата презентували Львівську залізницю у складі збірної Івано-Франківщини.

У категорії до 60 кг майстер спорту, триразова чемпіонка України Яна Зав’ялова у трьох поєдинках довела свою перевагу над суперницями і підтвердила свій клас, учетверте ставши найсильнішою боксеркою України.

Молодша сестра Яни, кандидат у майстри спорту Анна Зав’ялова дебютувала на чемпіонаті України серед дорослих. Проте, це не вплинуло на її рішучість і бажання перемогти. У чвертьфінальному поєдинку вагової категорії до 50 кг вона зустрілася із сильною суперницею з Харкова – володаркою Кубка України. У цьому двобої Аня виявила справжній бійцівський характер і здолала опір титулованої суперниці. Не поступилася вона і боксерці з протилежного кута у півфіналі, проте судді віддали перевагу суперниці. Попри це, бронзова нагорода стала для Ані Зав’ялової першим вдалим кроком у дорослий бокс. До того ж, здійснилася її маленька мрія – потрапити до лав збірної України. Тепер сестри разом готуватимуться до низки міжнародних турнірів у Росії, Туреччині, Угорщині та до чемпіонату Європи в Данії.

На фото (зліва направо) сестри Яна та Анна Зав’ялови